

NELLY RAPP

och anden i flaskan

Martin Widmark
Christina Alvner

**BONNIER
CARLSEN**

NELLY RAPP

OCH ANDEN I FLASKAN

© *Text* Martin Widmark 2020

© *Bild* Christina Alvner 2020

Formgivning Lena Thunell

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt av ScandBook, EU 2020

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7803-745-2

Det är jag som är Nelly Rapp! Jag är en monsteragent och min kompis Valle har också blivit det.

Vi har båda utbildats på

Monsterakademin, först jag (som blev agent nummer 10) och sedan Valle (som blev agent nummer 11).

*”Vad är en monsteragent?”
undrar säkert du. Jo, det är
alltså en person som bekämpar
monster och spöken.*

”Ha, ha”, skrattar du kanske.

*”Vad är det för rövarhistorier? Det
finns väl inga monster heller. Och
spöken – det är ju bara småbarn som
tror på sånt!”*

*Jag förstår om du säger så, för så
trodde jag också – tidigare.*

*I dag tror jag inte – jag vet att
de finns.*

DE HÄR ÄR MED I BOKEN

LENA-SLEVA

Fröken Birgitta

Anden

Kvinnan i skyddsdräkt

Mannen i skyddsdräkt

INNEHÅLL

KAPITEL I

Fy Fagerlund! 7

KAPITEL 2

En gammal mans röst 15

KAPITEL 3

–Kanske en dragspelare? 23

KAPITEL 4

–Vad hände 1876? 30

KAPITEL 5

Alldeles iskall 39

KAPITEL 6

En öde skolgård 46

KAPITEL 7

Den perfekta presenten 52

KAPITEL 8

–Vi måste rädda Fagerlund! 59

KAPITEL 9

Då svartnade det för mina ögon 66

KAPITEL 10

Kom igen, Nelly! 73

KAPITEL 11

–Mindre salt nästa gång! 83

Fy Fagerlund!

– Vi tar den en gång till, sa vår fröken Birgitta från sin plats vid pianot.

Vi reste oss ur bänkarna och sjöng för full hals: ”Den blomstertid nu kommer. Med lust och fägring stor ...”

Fönstret ut mot skolgården stod öppet och det doftade ljuvligt från syrenerna utanför.

– Ja, nu börjar det låta bra, sa Birgitta och avbröt oss. Jag vill ju inte att ni sjunger falskt på min sista skolavslutning.

Valle, jag och de andra eleverna satte oss i våra bänkar igen. Jag tittade på Valle. Han hade tagit fram papper och penna och skrev någonting på en lapp.

– Psst, sa han och sträckte över lappen.
Där stod det: CHOKLAD!
Jag tittade på Valle och skakade på
huvudet.

Valle hade nyligen flyttat till en ny
lägenhet med sin familj och därför hade
han fått börja i min klass.

Det var härligt att ha en kompis som jag kunde dela alla hemligheter med.

Vi var ju båda två monsteragenter nu, och det var skönt att ha någon att prata med om allt spännande som hände.

Föregående helg hade vi varit ute hos farbror Hannibal och LENA-SLEVA på Monsterakademin.

Jag och Valle hade suttit i biblioteket och bläddrat i ”Fälthandbok för monsteragenter” när LENA-SLEVA kom in med en bricka med te och skorpor.

Då vi hade hållt upp den varma drycken i våra koppar ställde vår lärare en lite annorlunda fråga:

– Vilka faror hotar vår värld? undrade hon.

– Monster och spöken, svarade Valle med munnen full av saffransskorpor.

LENA-SLEVA nickade och sörplade lite på sitt te. Jag anade att hon tänkte utveckla sitt resonemang.

– Monster och spöken kan ställa till en massa oreda, började hon. Det är sant ...

– ... men ...? sa jag och satte ner min tekopp på bordet.

– ... men, fortsatte vår lärare, ibland är *människorna* ännu värre än monstren.

– Hur då? frågade Valle.

– Tänk på krut, sa LENA-SLEVA.

– Krut? undrade jag.

– Det uppfanns i Kina för mer än tusen år sedan för att kunna smälla och explodera på fester och kalas.

– Fyrverkerier, sa jag.

LENA-SLEVA nickade igen samtidigt som Valle suckade.

– Och nu används det i bomber och granater istället, sa han.

– En från början god idé, kan bli till en riktigt farlig uppfinning, konstaterade LENA-SLEVA och började plocka undan på bordet. Vi måste se upp, människan är en påhittig och ibland farlig varelse.

Men nu satt vi alltså i vårt klassrum och jag kände mig långt ifrån påhittig. I flera veckor hade Valle och jag pratat om vilken present vi skulle köpa till vår lärare. Jag hade haft Birgitta sedan första klass och hon var världens bästa lärare. Snäll, rättvis och alltid glad. Men nu skulle hon sluta.

Fröken Birgitta lutade sig bakåt i stolen och suckade lyckligt:

– Snart ...

Jag räckte upp handen och Birgitta nickade mot mig.

– Vad ska du göra nu när du går i pension? frågade jag.

– Rädda världen! svarade vår fröken.

Alla barn i klassrummet tittade förvånat på henne.

– Jag har byggt om mitt garage, förstår ni. Birgitta tystnade och såg ut att förlora sig i drömmar.

– Till vad då? frågade Valle nyfiket. Vad har du i garaget?

Valle och jag brukade göra sällskap till skolan och på vår väg passerade vi fröken Birgittas hus. Vi hade ofta sett hur det lyste i hennes garage.

– Vad sa du, Valle? frågade hon frånvarande.

– Vad har du byggt i ditt garage? upprepade Valle.

– Ett laboratorium, svarade Birgitta och log med hela ansiktet.

– Ett labb? sa jag förvånat. Vad ska du göra där?

– Uppfinna ett nytt bränsle, berättade Birgitta stolt. De flesta maskiner och motorer drivs idag med olja och bensen. Vi måste hitta ett annat bränsle om vi ska kunna rädda jorden.

– Fy Fagerlund, vad bra! sa Valle imponerat.

På vår skola sa vi alltid *Fy Fagerlund*, när något var extra bra eller extra dåligt. Jag vet faktiskt inte varför. Men alla barn sa så.

Fröken Birgitta skrattade och sa, att fick hon bara tid i sitt laboratorium skulle hon nog hitta en lösning på bränsleproblemet.

– Förresten. Valle och Nelly, kan inte ni springa upp på vinden och hämta ångmaskinen, så ska jag visa hur de första motorerna fungerade?

Vinden! Jag tittade med stora ögon på Valle. Vi skulle få gå upp på vinden! Barn brukade aldrig få gå dit. Men nu tänkte väl Birgitta att vi hade blivit tillräckligt stora.

Hon tog ner en nyckelknippa som hängde på väggen och gav den till mig. Med pekfingret i luften förmanade hon:

– Men rör inget annat däruppe. Det kan vara farligt.

Jag lovade och nickade mot Valle. Vi reste oss från våra platser och lämnade klassrummet.

Vi visste det förstås inte då, men snart skulle vi få vara med om något mycket, mycket märkligt ...

En gammal mans röst

– Vad är det för fel på choklad? frågade Valle över axeln när vi gick uppför den branta trappan till skolans vind.

– Äsch, sa jag. Det känns bara som att Birgitta ska ha något finare.

– Jag undrar hur det känns, sa Valle.

– Vad då?

– Att gå i pension, menar jag. Tänk att inte ha något jobb att gå till. Eller att inte ha några arbetskamrater längre. Det kanske blir ensamt.

Jag skrattade och sa att Birgitta själv verkade mycket nöjd med att gå i pension.

Hon skulle ju rädda världen.

Valle stannade vid trappans slut och jag gav honom nyckelknippan. Han provade några av de stora nycklarna innan han hittade den rätta. Dörren till vinden gled upp med ett gnisslande ljud.

Sval luft som doftade damm och gammalt trä strömmade emot oss.

Valle trevade med handen längs väggen innanför dörren och hittade strömbrytaren. Snart tändes en glödlampa i taket.

Vi gick in.

– Oj, sa Valle.

Runt omkring oss stod hyllor med uppstoppade djur.

En gammal räv tittade ner på oss från sin plats överst på en hylla. Rävens ögon av glas såg nästan levande ut.

En spindel hängde i en tunn tråd från nosen. Det kändes som om den tittade på oss och undrade vad vi var för ena som kom och störde friden uppe på skolans vind.

I burkar med en gul grumlig vätska låg olika döda grodor och ormar.

- Vilket ställe, sa jag.
- Nu ska vi hitta den där ångmaskinen, sa Valle och öppnade ett stort skåp. Plötsligt skrek han rakt ut.

Innanför dörren stirrade en jättestor fladdermus med utbredda vingar tillbaka på honom.

Fladdermusen var förstas också uppstoppad.

Jag skrattade och påminde Valle om de tre L:en: Lugn, Lärdom och List. Det är ju monsteragenternas tre viktigaste ord.

Jag läste på lappen vid fladdermusen: *Flyghund från Australien*, stod det.

– Fy Fagerlund, vad rädd jag blev, sa Valle.

Sedan letade vi igenom låda efter låda i det stora skåpet.

– Här! sa jag till slut och lyfte upp en dammig ångmaskin ur en låda. Vad fin den är. Undrar hur den fungerar.

Men Valle svarade inte.